

๖๔

เจ้าของนั้นได้เนื้อ

ผ่านะเป็นวัดถุธรรมดา เมื่อยอมเข้าแล้วเขาเรียกว่าผ้า
ยอมผาด **เจ้าของมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา น้อม
มาถวายพระสงฆ์ กาก ที่เจ้าของให้นะเป็นกาก เจ้าของ
นั้นได้เนื้อไปเสียแล้ว**

บุญกุศลติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์
ใสบริสุทธิ์ ดวงโตเท่าไหนแล้วแต่ศรัทธาของตน **นั่นเจ้าของกลับ
เอาเนื้อเสียแล้ว เอาเปลือกให้แก่ภิกษุ**

ถ้าภิกษุโง่ ไม่ฉลาดทันเจ้าของ ก็ไปเก็บเอาใส่ตู้ห้อยไว้
แมลงสาบหนูกัดเสียหายไป ถ้าไม่ฉลาดพอ ถ้าฉลาดพอ เมื่อ
เจ้าของเขาสละเช่นนั้นแล้ว เมื่อเก็บก็เอาไว้แจกพระภิกษุ
สามเณร อัดเอาบุญเสียเหมือนกัน กากนั้นให้ไป ถวายไป แต่
บุญนะเอาเสียอีกชั้นหนึ่งนี่เรียกว่าฉลาด ได้สองชั้นสามชั้นนั้น
แน่ ต้องการเอาไว้ ผ่านุ่งพอห่มพอสสมควรเท่านั้นแหละ

ถ้าผู้ฉลาดรับแล้วก็เท่าไรให้หมด ท่านผู้นี้ปรากฏว่า จะเป็นอายุพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

ถ้าสมภารประพตได้ดังนี้ อยู่วัดไหน วัดนั้นก็เจริญละ
ภิกษุสามเณรอุ่หนาฝาคั่ง เหมือนกับพ่อกับแม่ มีอะไรแจกให้
ทั้งนั้น วัดปากน้ำอย่างนั้น ผู้ที่ปกครองเป็นเจ้าอาวาสอยู่นะ
ได้อะไรมาก็ตามเถิด คิดว่าพระภิกษุสามเณรที่มาอยู่ด้วย
เหมือนกับลูกกับเต้า ไม่หวงไม่เสียดายกัน ตัดขาดอะไรมา
แจกให้ทั้งนั้น ไม่ขัด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ภิกษุสามเณรก็เป็นสุขสบาย อุ่หนาฝาคั่ง
เหมือนอยู่กับแม่พ่อลูกเขา เขารักเหมือนแก้วตา ถ้าแต่
ว่าเขาว่าภิกษุผู้ปกครองเอาใจใส่เหมือนเช่นนั้นละก็ เขาก็เคารพ
นับถือ เขาก็เห็นว่าลูกเขาอยู่อุ่หนาฝาคั่งเช่นนั้นดีแล้ว เขา
ยิ่งเลื่อมใสศรัทธา

ภัตตานุโมทนาคาถา
๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๗